

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/186/2020
Identifikačné číslo spisu:	6717211736
Dátum vydania rozhodnutia:	25.04.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Viera Petříková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:6717211736.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Petříkovej a členiek senátu JUDr. Márie Trubánovej, PhD. a Mgr. Renáty Gavalcovej, v spore žalobkyne Slovenskej kancelárie poisťovateľov, so sídlom v Bratislave, Trnavská cesta 82, IČO: 36 062 235, zastúpenej advokátskou kanceláriou TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Nám. M. Benku 2, proti žalovanej L. P., bývajúcej vo K., zastúpenej JUDr. Ľubomírom Ivanom, advokátom, so sídlom vo Zvolene, Námestie SNP 41, o zaplatenie 14.950,64 Eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 10C/39/2017, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 26. februára 2020 sp. zn. 15Co/17/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a .

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Zvolen (ďalej ako „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 24. septembra 2018 č. k. 10C/39/2017-196 žalobu žalobkyne zamietol a žalovanej priznal náhradu trov konania voči žalobkyni v rozsahu 100 %. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že na základe skutkových zistení a ustanovení právnych predpisov dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalovaná bola vlastníkom, držiteľom a zároveň aj vodičkou motorového vozidla značky SEAT s EVČ: K., ktoré bolo účastné dňa 28. augusta 2014 dopravnej nehody, ktorá bola príslušníkom Okresného dopravného inšpektorátu Martin vyhodnotená ako škodová udalosť, s tým, že pri tejto udalosti malo dôjsť k poškodeniu vojenských vozidiel. K predmetnému osobnému motorovému vozidlu žalovanej nebolo v čase nehody uzatvorené povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Žalobkyňa sa preto v tomto konaní domáhala voči žalovanej formou regresného plnenia sumy v celkovej výške 14.950,64 Eur. Žalobkyňa preukazovala svoj nárok odkazom na Zápis o nehode, ktorý mal byť bezprostredne po tejto udalosti spísaný jej účastníkmi dňa 28. augusta 2014, ako i s odkazom na Úradný záznam spísaný rtm. U. U., príslušníkom vojenskej polície, tiež z 28. augusta 2014, resp. s odkazom na Záznam o preverení oznámenia škodovej udalosti tiež z 28. augusta 2014, spísaný príslušníkom Okresného riaditeľstva PZ, ODI Martin, V. I.. Žalovaná v

konaní spochybnila nárok uplatnený žalobkyňou, čo do jeho základu, ohľadne preukázania jej zavinenia, keď z prepúšťacej správy neurochirurgickej kliniky Univerzitnej nemocnice v Martine bolo preukázané, že bezprostredne po nehode, t. j. 28. augusta 2014 bola žalovaná u nich hospitalizovaná s diagnózou otrasu mozgu, s tým, že po úraze mala závraty, pocit „na odpadnutie“ a vracanie, pričom do domáceho ošetrovania bola prepustená 30. augusta 2014. Súd vyhodnotil opis priebehu šetrenia predmetnej udalosti žalovanou v rámci jej výsluchu za presvedčivý a následne skutočnosti ňou uvádzané podľa názoru súdu korešpondovali aj s výsluchom svedka U., keď žalovaná uvádzala, že od počiatku popierala svoje zavinenie na tejto nehode, čo potvrdil aj U., že účastníci tej dopravnej nehody uvádzali protichodné tvrdenia a ani nebolo jednoznačne zistiteľné, kto zavinil dopravnú nehodu a zrejme aj z toho dôvodu tam bol privolaný znalec a následne sa to uzavrelo s tým, že sa účastníci dohodli na zavinení, konkrétne vo vzťahu k žalovanej. Okresný súd však podpisy žalovanej, a to tak na tlačive Záznam o preverení oznámenia škodovej udalosti, ako i Zápise o nehode, ktorými mala žalovaná potvrdiť svoje zavinenie tejto nehody, vyhodnocoval v tej súvislosti, že žalovaná utrpela pri tejto dopravnej nehode otras mozgu, v dôsledku čoho mala bolesti hlavy, trpela závratmi, mala pocit na odpadnutie a zvracanie a za tohto stavu si nemusela uvedomovať všetky súvislosti spojené s podpisom predmetných dokumentov, navyše, keď jej bolo tvrdené príslušníkom polície, že sa tým len osvedčí to, že došlo k predmetnej kolízii, s tým, že následne bude políciou táto nehoda ďalej šetrená. Žalobkyňa pritom nijakým spôsobom nevyvrátila ani tvrdenia žalovanej ohľadne jazdy predmetného vojenského vozidla v protismere, čiže v jazdnom pruhu žalovanej (hoci takúto možnosť pripustil aj svedok U.), keď iba neurčito odkazoval na výsledky šetrenia príslušného Okresného dopravného inšpektorátu Martin, ktorý však práve s poukazom na to, že udalosť vyhodnotil ako škodovú udalosť a nie dopravnú nehodu, nezhotoval z miesta nehody žiadnu fotodokumentáciu, ani nijakým spôsobom nekonkretizoval, akým spôsobom malo byť vyhodnotené a ustálené zavinenie žalovanej na tejto nehode. Súd potom dospel k záveru, že nebol preukázaný základ nároku, keďže podľa názoru súdu žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno ohľadne tej skutočnosti, že za škodu, ktorá mala vzniknúť poškodenému, a za ktorú žalobkyňa poskytla poškodenému poistné plnenie, zodpovedá žalovaná. V konaní teda nebola preukázaná pasívna vecná legitimácia žalovanej s odkazom na ustanovenie § 24 ods. 7 v spojení s ustanovením § 24 ods. 2 Zákona o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Keďže súd nemal preukázaný základ nároku, podrobnejšie potom nevykonával dokazovanie a nevyhodnocoval listinné dôkazy doložené do súdneho spisu ohľadom výšky uplatneného nároku s poukazom na zásadu hospodárnosti konania. Rozhodnutie oprel o ustanovenie § 3 ods. 1, § 4 ods. 1, § 24 ods. 2, ods. 5 prvá veta zákona, ods. 7 veta prvá zák. č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 CSP a priznal žalovanej voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % ako úspešnej strane sporu.

2. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej ako „odvolací súd“) rozsudkom z 26. februára 2020 sp. zn. 15Co/17/2019 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a rozhodol, že žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanej náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, v ktorom sa súd prvej inštancie vysporiadal už s námietkami žalobkyne uvedenými aj v predmetnom odvolaní. Uviedol, že žalobkyňa v konaní neuniesla dôkazné bremeno na preukázanie svojich tvrdení ohľadom pasívnej vecnej legitimácie žalovanej. Pokiaľ poukazovala na to, že vo vzťahu k zavineniu dopravnej nehody zo strany žalovanej predložila súdu prvej inštancie listinné dôkazy a z odôvodnenia rozhodnutia vôbec nie je zrejmé, aké úvahy viedli súd k zamietnutiu žaloby, uvedená námietka nie je dôvodná. Súd prvej inštancie podľa odvolacieho súdu jasne, zrozumiteľne a presvedčivým spôsobom v odôvodnení uviedol, z ktorých dôkazov vychádzal, ako jednotlivé dôkazy vyhodnotil a prečo žalobu zamietol. Odvolací súd sa s jeho úsudkom v plnom rozsahu stotožnil a v podrobnostiach naň odkázal. Mal za to, že v konaní žalovaná preukázala, hodnoverným listinným dôkazom - lekáorskými správami z Neurochirurgickej kliniky Univerzitnej nemocnice v Martine, že v súvislosti s predmetnou dopravnou nehodou z 28. augusta 2014 bola hospitalizovaná s diagnózou „otras mozgu“ s tým, že bola prepustená do domáceho ošetrovania až 30. augusta 2014. Z charakteru zranenia - otras mozgu, ktoré žalovaná utrpela pri dopravnej nehode, správne súd prvej inštancie vyvodil záver, že vzhľadom na takéto zranenie žalovaná nebola schopná uvedomovať si skutočnosti, ktoré nastali v čase po nehode. Žalovaná po úraze mala vertigo, vracanie,

nauzea, pocit „na odpadnutie“, a preto bola hospitalizovaná za účelom observácie tohto stavu. Žalobkyňa žiadnym spôsobom nevyvrátila tvrdenia žalovanej ohľadom jej zdravotného stavu. Ďalej dôvodil, že bez povšimnutia nemohla ostať ani tá skutočnosť, že žalovaná od počiatku popierala svoje zavinenie na tejto dopravnej nehode, ktorá skutočnosť bola preukázaná v konaní aj výsluchom svedka U., a žalobkyňa v konaní žiadnym spôsobom nevyvrátila ani tvrdenia žalovanej ohľadom jazdy predmetného vojenského konvoja v protismere, ktorú možnosť pripustil aj svedok U. vo svojej výpovedi. Vzhľadom na tú skutočnosť, že v konaní nebolo hodnovernými listinnými dôkazmi jednoznačne preukázané, že dopravnú nehodu zaviniła žalovaná, správne potom okresný súd žalobu v celom rozsahu zamietol, keďže existovali vážne pochybnosti o tom, kto dopravnú nehodu zavinil. Tento záver nespochybňuje ani argument žalobkyne, že v konaní predložila listinné dôkazy preukazujúce pasívnu legitimáciu žalovanej, nakoľko uvedené listinné dôkazy boli v konaní spochybnené a skutočnosti uvádzané v nich žalovanou hodnovernými listinnými dôkazmi ako aj výsluchom svedkov vyvrátené.

3. Proti uvedenému rozhodnutiu odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej ako „dovolateľka“) dovolanie. Prípustnosť dovolania odôvodnila poukazom na § 421 ods. 1 písm. c/ CSP. Uviedla, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom posudzovaná rozdielne. Pričom mala za to, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo o d otázky pasívnej legitimácie žalovanej s prihliadnutím na zavinenie dopravnej nehody. V rámci odôvodnenia uviedla, že súd prvej inštancie nedostatočne vyhodnotil žalobkyňou predložené dôkazy a najmä ako právne vec posúdil vzhľadom na platnosť právneho úkonu, ktorým malo byť uznanie zavinenia zo strany žalovanej v správe o nehode. Zároveň uviedla, že súd prvej inštancie v odôvodnení poukázal len na to, že žalovaná utrpela pri dopravnej nehode otras mozgu, v dôsledku čoho si nemusela uvedomiť všetky následky spojené s podpisom dokumentov. Pričom má za to, že tento záver bol len dedukciou súdu, pretože z odôvodnenia nevyplýva, na základe akých právnych úvah súd prvej inštancie žalobu zamietol. Na základe uvedeného má za to, že rozhodnutia súdov sú nepreskúmateľné a arbitrárne, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces. Navrhla, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalovaná k dovolaniu navrhla, aby dovolací súd dovolanie ako neprípustné odmietol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba zamietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. Každé podanie (vrátane dovolania) posudzuje aj dovolací súd podľa jeho obsahu (§ 124 CSP) a v súlade s článkom 11 ods. 1 až 3 CSP. Pri takomto posudzovaní dovolania je zrejma námietka dovolateľky, v zmysle ktorej v dovolaní poukázala na § 421 ods. 1 písm. c/ CSP. Avšak v dovolaní uviedla, že súd prvej inštancie nedostatočne vyhodnotil žalobkyňou predložené dôkazy a najmä ako právne vec posúdil vzhľadom na platnosť právneho úkonu, ktorým malo byť uznanie zavinenia zo strany žalovanej v správe o nehode. Zároveň uviedla, že súd prvej inštancie v odôvodnení poukázal len na to, že žalovaná utrpela pri dopravnej nehode otras mozgu, v dôsledku čoho si nemusela uvedomiť všetky následky spojené s podpisom dokumentov. Pričom má za to, že tento záver bol len dedukciou súdu, pretože z odôvodnenia nevyplýva, na základe akých právnych úvah súd prvej inštancie žalobu zamietol. Na základe uvedeného má za to, že rozhodnutia súdov sú nepreskúmateľné a arbitrárne, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces. Pričom poukázala aj na uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 ObdoV 10/2012 a sp. zn. 4 Cdo 90/2013, ktoré svojím obsahom reflektujú správnosť odôvodnenia súdnych rozhodnutí. Z obsahu dovolania tak vyplýva, že dovolateľka namieta porušenia práva na spravodlivý súdny proces vyplývajúci z § 420 písm. f/ CSP.

8. V zmysle § 420 písm. f/ CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane,

aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

10. Z obsahu podaného dovolania vyplýva, že dovolateľka v zmysle § 420 písm. f/ CSP namieta, že rozhodnutie odvolacieho súdu je zmätočné a nepreskúmateľné v tom, že odvolací súd dôsledne neodôvodnil neplatnosť právneho úkonu - podpísanie dokumentov žalovanou bezprostredne po dopravnej nehode.

11. V danom prípade dovolateľka namieta vadu zmätočnosti konania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi túto procesnú vadu sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

12. K tomuto dôvodu prípustnosti dovolania treba uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, že súdy sa musia zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. Garcia Ruiz v. Španielsko, Vetrenko v. Moldavsko, Kraska v. Švajčiarsko).

13. Rovnako podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať skutkovej i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj

spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

14. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry EŠLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces, a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak je nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP.

15. Aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

16. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa teda odvolací súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený skutkový stav.

17. Dovolací súd nezistil, že by v danej veci išlo o takýto prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 393 ods. 2 CSP, ktorým by došlo k porušeniu práva žalobkyne na spravodlivý proces. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu je v danom prípade dostatočne zrejmé, čoho a z akých dôvodov sa strany domáhali, čo navrhovali, z ktorých skutočností a dôkazov odvolací súd vychádzal, akými úvahami sa riadil prvoinštančný súd a ako tieto úvahy posudzoval odvolací súd. Odvolací súd sa vyjadril, že žalovaná preukázala, hodnoverným listinným dôkazom - lekáorskými správami z Neurochirurgickej kliniky Univerzitnej nemocnice v Martine, že v súvislosti s predmetnou dopravnou nehodou z 28. augusta 2014 bola hospitalizovaná s diagnózou „otras mozgu“ s tým, že bola prepustená do domáceho ošetrovania až 30. augusta 2014. Z charakteru zranenia - otras mozgu, ktoré žalovaná utrpela pri dopravnej nehode, pričom konštatoval správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorý vyvodil záver, že vzhľadom na takéto zranenie žalovaná nebola schopná uvedomovať si skutočnosti, ktoré nastali v čase po nehode. Žalovaná po úraze mala vertigo, vracanie, nauzea, pocit „na odpadnutie“, a preto bola hospitalizovaná za účelom observácie tohto stavu. Žalobkyňa žiadnym spôsobom nevyvrátila tvrdenia žalovanej ohľadom jej zdravotného stavu. Dovolací súd vzhľadom na uvedené má za to, že obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie náležite neodôvodnil. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

18. Pokiaľ dovolateľka v dovolaní namietala, že súd prvej inštancie nedostatočne vyhodnotil žalobkyňou predložené dôkazy a najmä ako právne vec posúdil vzhľadom na platnosť právneho úkonu, ktorým malo byť uznanie zavinenia zo strany žalovanej v správe o nehode. Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľka de facto namieta nesprávne hodnotenie dôkazu.

19. V súvislosti s týmito dovolacími námietkami dovolací súd poukazuje na to, že právomoc konať o veci, ktorej sa žaloba týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Dokazovanie je časťou občianskeho sporového konania, v ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo

veci. Hodnotenie dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Aktuálna procesná právna úprava vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, vyplývajúcej z ústavného princípu nezávislosti súdov. Táto zásada, vyplývajúca z čl. 15 základných princípov Civilného sporového poriadku, normatívne rozvinutá v § 191 ods. 1 CSP znamená, že záver, ktorý si sudca z vykonaných dôkazov urobí, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Postup sudcu ale neznamena, že sudca nie je viazaný ústavnými princípmi predvídateľnosti a zákonnosti rozhodnutia. Naopak, konečné meritórne rozhodnutie musí vykazovať logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania (v podrobnostiach pozri Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. Beck, 2016, 1540 s., str. 729).

20. K dovolateľkou vytýkanému hodnoteniu dôkazného a skutkového stavu dovolací súd uvádza, že nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP (pozri rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 41/2017, 2 Cdo 232/2017, 3 Cdo 26/2017, 4 Cdo 56/2017, 5 Cdo 90/2017, 7 Cdo 11/2017, 8 Cdo 187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval už ústavný súd, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neutržateľnosti (II. ÚS 465/2017). Na druhej strane Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojich rozhodnutiach vyslovil názor, že nevykonanie navrhovaného dôkazu, ktorý by mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť, možno kvalifikovať ako porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (III. ÚS 332/09). Zásadám spravodlivého procesu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd totiž zodpovedá požiadavka, aby súdmi urobené skutkové zistenia a prijaté právne závery boli riadne (dostatočne) a zrozumiteľne (logicky) odôvodnené. V práve na spravodlivý proces je obsiahnutá aj ďalšia ústavná zásada (čl. 47 ods. 3 Ústavy SR a čl. 6 CSP), a to „rovnosť zbraní“ v civilnom konaní, ktorá všeobecne zahŕňa tiež rovnosť bremien, ktoré sú na strany sporu kladené, a ktoré nesmú byť neprimerané (IV. ÚS 468/2018).

21. Dovolací súd z obsahu spisu nezistil v postupe súdov nižších inšancií pochybenia alebo vady pri vykonávaní dôkazov ani pri ich hodnotení predstavujúce porušenie práva žalobkyne na spravodlivé súdne konanie. Súd prvej inšancie vykonal všetky dôkazy, relevantné pre riadne zistenie skutkového stavu. Súdny konštatoval, že žalovaná preukázala, hodnoverným listinným dôkazom - lekáskymi správami z Neurochirurgickej kliniky Univerzitnej nemocnice v Martine, že v súvislosti s predmetnou dopravnou nehodou z 28. augusta 2014 bola hospitalizovaná s diagnózou „otras mozgu“ s tým, že bola prepustená do domáceho ošetrovania až 30. augusta 2014. Z charakteru zranenia - otras mozgu, ktoré žalovaná utrpela pri dopravnej nehode, správne súd prvej inšancie vyvodil záver, že vzhľadom na takéto zranenie žalovaná nebola schopná uveďovať si skutočnosti, ktoré nastali v čase po nehode. Žalovaná po úraze mala vertigo, vracanie, nauzea, pocit „na odpadnutie“, a preto bola hospitalizovaná za účelom observácie tohto stavu. Žalobkyňa žiadnym spôsobom nevyvrátila tvrdenia žalovanej ohľadom jej zdravotného stavu. Ďalej dôvodil, že bez povšimnutia nemohla ostať ani tá skutočnosť, že žalovaná od počiatku popierala svoje zavinenie na tejto dopravnej nehode, ktorá skutočnosť bola preukázaná v konaní aj výsluchom svedka U., a žalobkyňa v konaní žiadnym spôsobom nevyvrátila ani tvrdenia žalovanej ohľadom jazdy predmetného vojenského konvoja v protismere, ktorú možnosť pripustil aj svedok U. vo svojej výpovedi. Vzhľadom na tú skutočnosť, že v konaní nebolo hodnovernými listinnými dôkazmi jednoznačne preukázané, že dopravnú nehodu zaviniła žalovaná, správne potom okresný súd žalobu v celom rozsahu zamietol, keďže existovali vážne pochybnosti o tom, kto dopravnú nehodu zavinił. Tento záver nespochybňuje ani argument žalobkyne, že v konaní predložila listinné dôkazy preukazujúce pasívnu legitímáciu žalovanej, nakoľko uvedené listinné dôkazy boli v konaní spochybnené a skutočnosti uvádzané v nich žalovanou hodnovernými listinnými dôkazmi ako aj výsluchom svedkov vyvrátené. Všetky vykonané dôkazy súdy v základnom konaní vyhodnotili v súlade s § 191 CSP, každý jednotlivo aj všetky vo vzájomnej súvislosti. Dovolací súd v hodnotení dôkazov súdmi nižších inšancií nezistil pochybenia, ktoré by boli v extrémnom rozpore s obsahom spisu. Iba taká skutočnosť by totiž zakladala odňatie spravodlivosti.

22. Z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd dovolanie dovolateľky vyplývajúce z § 420 písm. f/ CSP v zmysle § 448 CSP ako nedôvodné zamietol.

23. Dovolací súd rozhodol o trovách dovolacieho konania podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP. Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Dovolací súd priznal žalovanej náhradu trov dovolacieho konania voči žalobkyni v plnom rozsahu.

24. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.